

Вероятно през XVIII в. действуват войводите Манол и Нано. За Манол войвода има известни няколко народни песни от Котленско. По всяка вероятност и самият той е от Котел. Народните песни го величаят като „страшен войвода“. Според една песен той освобождава Котел от турците.

От тогаз, кардаш, до нине
във Котел турчин немаме
от този Манол войвода.

Според друга народна песен Манол е заловен и заведен в Русе, където е бил погубен.

Нано войвода е действувал повече в Сливенско. За него се пее, че се е справил с много кабадаии от Ямбол и еничари от Сливен.

Към втората половина на XVIII в. действуват в Сливенско Дамян и Кузман. В някои народни песни те са възпети заедно. Повече песни има за Дамян войвода. За него песента изрично споменава, че е от Сливен, кв. „Ново село“.

Дамян новоселчето,
Дамян ми млада войвода

Друг сливенски войвода е Христо, роден около 1740 г. През 1760 г. той събира дружина и действува в Сакар планина, като пазел българското население от Одрин до Сливен от золумите на турските паши и бейове. Той всява страх и ужас у турците.

През последната четвърт на XIX в. около 1780 г. започват да действуват и братя Бунарджи Минчоолар, единият от които е войвода, а другият байрактар.

В този период на робството хайдушките дружини не си поставят политически задачи. Хайдутите най-често отмъщават за лична обида и в дейността си те се ръководят от лична омраза към турските поробители и българските чорбаджии. Въпреки това те се явяват като изразители на възмущенията на българите за свобода. В тяхно лице българският народ вижда защита от турските насилия и жестокости. Ето защо народът им помагал с каквото можел — храна, облекло, оръжие и др. Само при наличие на такава солидна подкрепа хайдутството е можело да просъществува цели столетия и да всява страх сред османските изедници и техните